

Gondolat Légitársaság

Szerző:

Orak Milsen

Lektorálta:

Ujvári Csilla

Elvarázsolt első olvasó:

Horváth-Klopcsik Kinga

**© Orak Milsen/dr.Horváth Zsolt 2023.
Facebook: Orak Milsen hivatalos oldala**

Nyomda: Extra Média Nyomda Kft. 2023.

ISBN: 978-615-01-7152-4

Gondolat Légitársaság

„Minden fejben dől el!”

Írta: Orak Milsen

Kiadó: dr.Horváth Zsolt

2023.

Előszó

Az írásaim múzsája a kerékpározás, közben jön meg az ihletem. Így volt ez ennél a regénynél is. Az egyik utamon megfogalmazódott bennem egy kitalált történet, így elhatároztam, hogy első novellás kötetem után megírom életem első regényét. A romantika, a krimi, a sci-fi és lélekábrázolási elemekkel tarkított regényben minden kitalált, a helyszín, a nevek, a személyek, vegyületek és még megannyi fontos dolog.

Grétala országban, Oslart városban az Oslart-hegy bel-sejében kísérletek zajlanak. Az emberekbe kerülő nanorobotok az agy olyan részét teszik aktívvá, aminek a segítségével az öngyógyítást végez a testben. Így például aki-nek nem lehet gyermeke és nem szervi baja van, akinek hullik a haja, akinek elment a hallása és az orvosok tehetetlenek a Gondolat Légitársaság első "felszállásával" meggyógyulhatnak. De vajon meggyógyulnak-e, vagy balul sül el a 45 emberen végzett emberkísérlet? A kísérletek mögött álló Herne Clemons vezette Hatalmasságok vajon meddig mennek el saját érdekeik megvalósításában? Orak Milsen szembe fordul megbízóival és a visszaélések leleplezésére törekszik, ahogy Ingara Tamija oknyomozó riporter is. A szerelem sodrása néhány szereplőt magával ragad a regényben.

Vajon mire képes az emberi elme? Győzhet-e egy maroknyi csoportosulás, ha összefognak a pénz és a hatalommal szemben? Minderre választ kaphatunk, ha elolvassuk a könyvet.

Jöjjön a történet, jöjjön a becsekkolás a Gondolat Légitársaság első útjára.

I. Fejezet

1. rész

Leitha

Egy nagy hegy lábánál álltunk, belépésre vártunk. Sokan voltunk, egy busszal hoztak ide minket. A bejárat úrbeli volt, mindenütt szkafanderes fegyveresek álltak, piros és kék ledszerű fények villogtak. A hegy olyan magas volt, hogy mikor a csúcsát néztem a hátam az aszfaltot súrolta. A földrajzi atlaszokban ezt a hegyet a nyomda hagyta a térképről. Titkos helynek nézett ki, már bejutni sem volt egyszerű. A buszunkat alul – felül átnézték valami általam nem ismert technológiával. A robotszerű eszköz először magától begurult a busz alá, majd teleszkópos kerekei olyan magasra nőttek ki, hogy közre fogta a járművet és felülről is áthaladt rajta, épp, mint az a magas gép, ami a kukoricát tudja lábon permetezni. A felülete érdekes szürke színű, nappal gyanánt feltűnően éles, erős, de mégsem szemet bántó fényt bocsájtott ki magából. Kettő ellenőrző ponton is átgöttünk, mire ide jutottunk. Mindegyiknél erős, dupla sávós, legalább öt méter magas kerítés védte a titkosított légitársaságot. De nem bántam. Engem csak az érdekelt, amiért jöttem és jelentkeztem az utazásra. Egy hétre csomagoltam, ez volt ez előírás. Az utazásom nem egy átlagos repülőútnak indult, sőt elvileg repülőre sem ülök, nem hagyom el Grétalát, de nemhogy az országot, még Oslartot, a szülővárosomat sem.

Hosszú évek óta úgy kelek fel minden reggel, hogy tudom, nem lesz gyermekem. Ismerőseim, kollégáim, barátaim mindig arról számoltak be régebben is, milyen csodálatos dolog az, és milyen jó érzés lesz majd, ha nekem is lesz. Meglátom – mondogatták. Nem mondtam el nekik, hogy nem lehet gyermekem. Több alkalommal szerettem volna teherbe esni, de nem sikerült. Ekkor mentem el orvoshoz, és sajnos beigazolódtott tudományosan is. Mindenféle vizsgálatot csináltak, de számomra már az első után egyértelmű volt, pedig nem vagyok orvos. Éreztem belül, hogy ne is reménykedjek. Ezt súgták a fák az út szélén, ettől fénylett a Nap, ezt susogták a hulló csillagok, és ezt ragyogta a Hold is. Ismerkedni sem ismerkedtem az utóbbi években, legutolsó kapcsolatom akkor volt, mikor sokadszorra sem sikerült a baba, ráadásul én taszítottam el a páromat magamtól, szégyelltem magam, egyedül akartam lenni. E párkapcsolatom után nem álltak semmi másból a napjaim, minthogy reggel felkeltem, elmentem dolgozni, majd hazajöttem, megöntöztem a virágaimat, valami szomorú filmet néztem és degeszre ettem magam. A hétvégéim abban különböztek, hogy a munka helyett is a tv-t bámultam és még többet ettem. Nem volt kedvem emberek közé menni, nagyon szerettem a természetben sétálni.

Egyik hétvégei reggelen azonban megváltozott minden. Éppen a reggeli kávémat ittam és készültem a komor, ködös hangulatú, hideg illatú fagyott erdőbe egy rövid sétára, mikor a telefonom nyomkodása közben az egyik közösségi oldalon barangolva, egy önfelugró reklámba ütköztem:

„Szeretné megvalósítani lehetetlennek tűnő álmait? Szeretne gondolatai középpontjába utazni? Jöjjön velünk egy utazásra, és térjen haza a megvalósult gondolataival!”

Miközben olvastam, felmerült bennem a korábbi gyanú, hogy lehallgatnak minket és a szavakat megszűrve reklámokat dobálnak fel interneten keresztül, hogy minél többen vásároljunk bizonyos termékeket. Na de én nem beszélek senkivel évek óta, hogyan hallják a gondolataimat? Ahogy ezt kimondtam, rájöttem biztosan sokat beszélek magamban, ezt pedig már simán hallhatta a mobilom. Felkeltette az érdeklődésem. Elolvastam.

Sétáltam a köd felszállt, a komor hideget kizárta a téli enyhe napsütés, hirtelen minden fa mosolygott, a szél pedig sapkám alá bújt. Felidéztem a nemrég olvasott reklámot. Azt írták minden, ami lehetetlen, de gondolatainkban ott van, az bizonyos esetekben nem kell, hogy csak gondolat maradjon. Az évek óta tartó magányom, és emberek gyűlölése átváltott romantikus hangulatba, kívántam a társaságot, a hangos beszédet, de ezúttal nem önmagammal. Leértem a kedvenc tölgyfámig, melynek törzsét gyakran csodáltam, hogy tudott ilyen területet ölteni, miből táplálkozik, azok az apró földi dolgok, hogy növesztették ekkorára. A tölgyfa kérgén egy hatalmas mosoly tátongott, én most annak láttam. Valójában a tavalyi nagy vihar által letört hatalmas ágának sebeit gyógyította az idő és ennek a játéka rajzolta ki az általam látott mosolyt. Érdekes tegnap még egy síró szemgolyónak látszott, ma minden olyan más, tele vagyok reménnyel. Az erdőből eddig nem láttam ki, ma elláttam olyan messze, hogy szinte integetett a

következő nagy erdőhasáb. Kedvem lett volna elmenni oda is, de hazafordultam, ugyanis a hirdetés mellett volt egy telefonszám. Tárcsáztam, zakatolt a szívem, de a kicsengés helyett sípolást hallottam, a telefonszám nem létezett. Megkerestem a hirdetést, hátha elírtam a telefonszámot, de nem találtam meg. Felhívtam a tudakozót, ahol tájékoztattak, hogy ilyen szám nem létezik. A tölgyfa újra szomorú lett, aznap este kétszer annyi filmet néztem, mint előtte és dupla adag fagyaltot majszoltam. Nem értettem, már az is megfordult a fejemben, hogy csak képzelődtem.

Másnap reggel elindultam dolgozni, persze, hogy a buszon egy kétgyermekes anyuka ült le mellém és könnycseppet szorított a szemem sarkába. Nem tudtam pontosan, mitől fosztott meg a jó isten, de teljes szívből éreztem, hogy valami olyan jótól, ami a rosszat is csodálatossá teszi. Olyantól ami az idegek kötelét farragja, de a hasítással az nem vékonyabb, hanem erősebb lesz, ami olyan erősen köt valamilyen érzéshez és valakihez, amit semmi és senki nem tud elszakítani. Egy gyermek, egy rész lenne belőlem, aki beszélni, nevetni és futni tud, aki karácsonykor rajzol nekem, aki odabújva megpuszil, miközben a puha orra arcomhoz ér és mosolyt varázsol a legszomorúbb pillanatban is a szívemre. Elképzeltem, de nem élhettem át, ezért már nem is képzeltem el. A minap a hirdetés miatt újra előjöttek belőlem ezek a gondolati játékok, minden kacagott, minden érzésem kavargott.

Beértem, dolgozni kezdtem búskomoran, majd rezgett a telefonom. Ismeretlen számról hívott valaki. A szívem zakatolni kezdett, éreztem valami furcsát, mintha

a rezgés áterjedt volna a szívizmainra és csontig hatolt volna.

– Jó napot kívánok, a Gondolat Légitársaság ügyintézője vagyok, Leitha Trembere kisasszonyt keresem, Ön az?

– Igen én vagyok – válaszoltam remegő hangon.

– Ön egy nappal ezelőtt hívott minket, sajnos akkor a vonalak leterheltsége miatt nem sikerült beszélnünk. Szeretném megkérdezni, hogy aktuális-e még az érdeklődése?

Hirtelen nem tudtam mit is mondjak, nagyon meglepődtem, bár az érzéseim előre jelezték a hívás fontosságát. Félre vonultam, mégis csak egy diszkrét dologról volt szó... A mélyen bennem rejlő gondolatokról. Igent mondtam, és érdeklődéssel szerettem volna megtudni a részleteket, pontosan milyen szolgáltatást nyújtanak. A telefonáló kedves érces hangú úr elmondta, hogy milyen sok ember, milyen sok problémával él együtt. Rabja a gondoknak, szabadsága a váagnak. A legtöbb probléma súlyos, de nem a tenger mélyéről való. Sok ember problémáján sokkal kisebb dologgal lehet segíteni, mint ahogy azt sejteni is merjük. A szolgáltatásuk, elmondása szerint nem más, mint az, hogy segítenek a gondokat feldolgozni fejben, azaz az agy szintjén, és ezzel egy olyan változás megy végbe a lebenyekben, ami segít a testnek minden gondot orvosolni, tulajdonképpen meggyógyítja önmagát az ember.

Új kezeket és lábakat nem tudnak növesztetni – tette hozzá – de minden mást, amit a tudat alatt képesek helyre hozni meggyógyítanak. A még ma sem teljesen feltérképezett emberi agy rejtett zugainak beindítása történik az utazás alatt. A szolgáltatást nem mindenki

veheti igénybe, egy emailos megkereső levelet küldenek az érdeklődőknek, és ez alapján választják ki a 45 embert, akinek ingyenesen megoldják a problémáikat – tudtam meg a telefonbeszélgetésből.

Elküldtem a kitöltött kérdőívet. A várakozás alatt minden nap lesétáltam a tölgyfámhoz és rengeteget beszélgettem ott magammal. A fa ismét mosolygott, megnevettetett. Az ágain csiripelő kismadarak, az ágvégeket cirógató napsugarak, a szellő kéregérintő fuvallata, mind jókedvre derítettek. Éreztem, hogy a szürke fátyol lehúzódik a lelkem köpenyéről. Könnyebb volt a testem, mosolygósabban szomorú a kacagásom, mint eddig bármikor. Biztos velem történik ez meg? Biztos igaz lehet ez? Lehet, hogy lesz kisbabám? Nem gondolok még erre, azt sem tudom milyen jellegű dolgokon tudnak segíteni. Honnan tudták a nevemet? Jobb lesz, ha nézek néhány filmet és eszek valamit a jelentkezésükig – gondoltam.

Nem kellett sokat várni. Ajánlott levelet kaptam másnap. A boríték bal felső sarkában egy nagy hegy kontúrjai látszódtak, semmi írás nem volt rajta, a nevem helyén számomra megfejthetetlen hieroglifák álltak. A borítékot szép, ezüstös felületű, hihetetlen állagú, szinte fénylően sugárzó és aranyillatúan kellemes érintésű anyag fedte, biztosan nem papír. Honnan tudta a postás, hogy ez az én levelem? A kérdést elkergette a kíváncsiságom ostroma, és már bontottam is a levelet. Nem kellett bontanom, magától kinyílt, a tartalmát mintha valami láthatatlan kéz kitolta volna, csak el kellett olvasnom. Ennyi állt benne:

„Gratulálunk Leitha Trembere, Ön beszállójegyet kapott a Gondolat Légitársaság első útjára. Az utazásra

kérem csomagoljon össze, és a holnapi napon jelenjen meg az önhöz legközelebb eső buszmegállóban délelőtt 9.36 órakor. Egy hétre való meleg időjárás viszonyoknak megfelelő ruházatot szükséges csak magával hoznia, minden mást biztosunk. Az ön szállójegyének száma: 001.”

Ez hihetetlen! Első gondolatom ez volt, mi lesz nélkülem a tölgyfával, második gondolatom, hogy mi lesz azzal a sok fagyival, amit bevásároltam. A harmadik... ki sem merem mondani. Ez most azt jelenti lesz gyermekem? De, hogyan? Az utolsó gondolatok azért támadtak meg, mert a kitöltött kérdőívben az volt a fő kérdés, hogy mi a legfőbb álmom, mi az, amit nagyon szeretnék, de valami oknál fogva le kell róla mondanom. Ide a gyermekvállalást írtam, megosztottam velük a legutóbbi orvosi zárójelentéseket és mindazt az érzést, ami rám tör akkor, mikor arra gondolok, hogy, milyen érzés lenne, ha mégis lehetne gyermekem.

Másnap lementem a buszmegállóba, mintha életem nagy útjára készülnék, hátrahagyva a jövőt és előre nézve a múltba. Ott álltam, és egyszer csak megállt mellettem egy olyan jármű, amit nem tudtam eldönteni, hogy autó-e vagy repülőgép. Nem volt ablaka, nem tudtam a benne ülők hol látnak ki, de amíg ezen filozofáltam kipattant az ajtó és beszálltam. Üvegek nem voltak rajta mégis kiláttam, sofőr valóban nem volt benne, önműködő autóként utaztam. Egyedül utaztam benne. Az utcámtól két sarokra elfordult balra, ahol egy nagy domb felé tartottunk. Elromlott az autó gondoltam, és belecsapódunk. A szemem is becsuktam, de mivel ütközés nem volt kinyitottam újra, és valami alagútszerű építményben suhantunk, éppen, mint a

gondolatok az álmok sztrádáján. Pár perc múlva egyszer csak világos lett és egy nagy pályaudvarszerű hegyen szálltam ki, épp úgy, ahogy a többi ember is, aki ugyanide jött ugyanilyen gépjárművel. Innen mindenki egy busszal ment tovább.

Visszagondolva mindezekre továbbra is a hegy hihetetlen nagyságán merengtem. A gondolataim a hamarosan megszületendő babáról is elterelődtek, akkora sziklát láttam magam előtt, azok a csipkés hegygerincek, amelyek két oldalról törtek a csúcsba fel, néhol erdőkkel, néhol a kopársággal, pazar látványt nyújtottak. A víz utat törve magának cikk-cakkban zuhant a mélybe, mély robajjal járó hangja úgy hallatszott, mintha melletttem csobbanna a vége. Úgy éreztem magam, mintha a fantázia világában lennék. De újra megfogott a gyermekvárás öröme. Annyira beleéltem magam, tervezgettem a jövőt, hogy a kudarcok múltjának halvány emlékét sem láttam a hegy mögé bekúszó vörös naplementében. Előre tekintettem, a gondolkodásom megváltozott, bíztam a jövőben, hátrahagytam a múltat. Nem hagytam magam a búskomorság gödrében aszalódni, a létrát mindannyiszor újra nekitámasztottam a gödör szélének, és ezúttal már a felső lépcsőfokon álltam, kimásztam mindent láttam, megindult az akarásom, melynek léptei hangosan közeledtek felém.

Megérkeztünk, kiszálltunk a buszból és elindultunk, a hegy gyomra egyszer csak feltárta kapuit, és ott ahol korábban a természet csodáit véltem felfedezni út nyílt előttünk. Mindenki a csomagokkal gyalog mehetett be a szigorú ellenőrzést követően. Mögöttünk kapu zárult be mély morajló hanggal, fogaskerekék csörögtek mindenhol, majd egy erős szívó hanghatás után, mintha

egy új világ nyílt volna meg előttünk, a hegy belsejében voltunk. Nappali világosság honolt mindenütt, ugyanakkor nem láttam mesterséges fényforrást sehol. Hihetetlen volt minden, lélegzetelállító nap volt ez a mai. Mindenki kapott egy zöld színű italt, le kellett ülnünk egy csarnokba, majd miután szépen lassan kortyonként nagyjából fél óra alatt megittunk egyesével átmentünk egy kör alakú kapun, amiben lila fény csilant meg bizonyos szögből. Hasonlított az UV fényhez, de egyúttal olyan volt, mint egy függöny, ami egy szobát takar el előlünk. Aki ide belépett eltűnt, legalábbis túloldalon nem láttam kijönni senkit. Egyetlen egy ember irányított minket, jó magasan egy irányítószoba szerű építményből, ahonnan az egész csarnokot be lehetett látni. Több emberi alakot sejtettem mozogni ott. Sötétített üveg volt az eleje, így az árnyak cikázásából következtettem minderre. A csarnokban a mellettünk lévő embertől kérdeztem meg én, és mások is, hogy mit történik velünk. A válasz arról szólt, hogy ez a mi orvosságunk a problémára, az utazásunk a kapuba történő belépéssel kezdődik meg és a túloldalon úgy jövünk ki, hogy semmi problémánk nem lesz, a gondolataink rendeződnek, vágyaink, és álmaink megvalósulnak, mindazok, amelyeket valamilyen agyi alúlműködés akadályozott eddig.

Ez a Gondolat Légitársaság.

A csarnokba való belépés előtt az aláírt szerződés apró betűjében erről olvastunk, tudomásul vettem mindent, a halál kockázatát is vállaltam, ahogy mindenki, aki átlépett a lila ködön. Becsületükre legyen mondvá apró betűvel volt írva, de kifejezetten felhívták a figyelmet minderre, tisztában voltunk a kockázattal. Egy

percig sem haboztam, fejben eldöntöttem, hogy szeretnék gyermeket, és éreztem semmi nem állíthat meg, az ismeretlen kapuba történő belépés idegen kockázatát is vállaltam, lelki szemeimmel láttam, hogy minden jó lesz, a női megérzések pedig nem tévednek.

Átléptem a kapun, melegség öntötte el a testem, az ujjaim vége bizseregni kezdett, a szemem óhatatlanul is lecsuktam, majd az érzésnek átadva magam nem tudva arról mennyi idő is telt el, úgy ébredtem a túloldalon, hogy egy kisgyermek volt a kórházi ágyamon melletttem, rám nézett, majd szemeit rólam le nem véve magához vette élete első cseppjeit az anyatejnek.

2. rész

A hegy

Oslartól sokan sokfélét meséltek. Furcsa fényeket az égen, hátborzongató hangokat a hegy felől. A hegy lábánál fekvő kistelepülés város volt, de megőrizte kertvárosias jellegét, az itt élő emberek nem véletlenül szerettek itt lakni. A mendemondákat elviselték, meghallgatták őket, az ezzel járó turistákat is megtűrték, sőt volt olyan ember, aki belőlük élt. Madárszemmel nézve hihetetlen nagy, sík tájat képzeljünk el. Akármerre fordulunk mindenfelé tavakat látunk, majd a sűrű éjszakában egyetlen egy pontból látni fényeket, Oslartól. A város fényeit is elhomályosítja a mögötte húzódó nagy hegygerinc tompa sötétsége. Szinte elszívta a város fényét, különleges együttállás volt ez. Bemutatni nem lehetett, ugyanis repülővel berepülni vagy drónozni szigorúan tilos volt errefelé. A rendet katonai drónokkal ellenőriztek, és azonnal eltüntették a csodálatos fényeket fotózni vágyó drónjukat mégis feleresztő turisták égbe emelkedő fényképezőgépeit, de történt már itt rejtélyes kisgép szerencsétlenség is. A táj csodálatos szépségét csak a madarak érdemelték meg az istenek által.

A sokféle mendemondából annyi igaz és nyílt titok volt, hogy a hadseregnek ez egy telephelye a város szélénél, vagy az ő szemszögükből a hegy lábánál, az Oslart-hegy lábánál. Szigorúan őrizték, minden bokorban csúcskamera vagy élő biztonsági személyzet őrködött a nap minden percében a világ legmodernebb

fegyvereivel. Ez már eleve gyanús volt mindenkinek, de csak találgattak mi lehetett ott.

A sok kísérlet mellett itt hozták létre a Gondolat Légitársaságot, ide költözött a projektet lebonyolító személyzet Orak Milsen vezetésével. Ez a férfi egy nagyon kíméletlen több háborút megjárt, szűrős szemű veterán katonatiszt volt. Keze mindig tiszteletet parancsolóan a háta mögött pihent egymásba fűzve. Általában kis terpeszben állt, ajkai szigorúan zárt állapotban várták a szavakat, szinte akkor is így tartotta, mikor beszélt. Mimikája eltűnt, a sok háború kiölte az emberi gesztusait. Talán lelkének bugyraiban még kapaszkodott néhány. Épp úgy állt ott, mint az Oslart-hegy, katonai ruháján csüngő érdemrendek voltak a hegy csipkéi, erdei és zuhatagai. Jól illett jelleméhez a keki zöld szín, ha valaki nem tudná miket tett a háborúban még szimpatikusnak is találná. Haldokló lelke ellenére is volt egyfajta kisugárzása.

– Főhadnagy Úr kérek engedélyt belépni.

– Tizedes az engedélyt megadom, fogja rövidre, ma különösen borúsan fáj a fejem.

– Megjöttek a betegek. 45 ember, ahogy kérte. Itt a lista a véglegesen behívottakról, röviden leírva kinek milyen agyi funkciói voltak már attól, hogy kiválasztottuk őket, illetve ki mit szeretne tőlünk az utazás alatt kapni.

Számolt be a beosztott a főnöknek, közben fejét folyamatosan lehajtotta. Azt nem lehetett pontosan tudni, hogy a félelemtől vagy a tisztelettől viselkedik így.

Orak odalépett az ablakhoz, ahonnan belátta az egész csarnokot, ami tulajdonképpen egy repülőtér becsekko-

ló csarnokának felelt meg. Jobbra és balra is elnézett, majd azt mondta adminisztrációs tisztnek:

– Kérem, 18.00 órára hívja össze a vezérkart, tőlünk az összes tiszt, az orvosok részéről az összes vezető legyen itt. Aki hiányzik ki van rúgva.

Ő volt a Gondolat Légitársaság vezetője, teljes hatalmat kapott, a szakmai vezetővé kinevezett főorvos fellettese is, szakmai kérdésekben azonban dönthetett a vezető főorvos is. Nem volt szerencsés helyzet, de a Gondolat Légitársaság túl sokba került és sokat vártak tőle, valakinek vagy valakiknek, szükséges volt erre az erős kezű és kegyetlen vezetőre. Nagy sikereket és rengeteg pénzt vártak a projektől. A helyszín miatt csak sejteni lehetett, hogy nem teljesen legális dologról van szó.

– Uraim, Orak Milsen vagyok, a Gondolat Légitársaság vezetője. Mindent egyszer fogok elmondani, kérdezni a végén lehet, megbízom kiléte csak általam ismert, így önök biztonságban vannak, ez az önök érdeke is. Kijelölésük erre a feladatra felsőbb utasításra történt, én nem ismerem önöket, de azt tudom, hogy mindenki elvállalta ezt a küldetést, aki jelen van, ezért a lehető legnagyobb fegyelmet várom el mindenkitől. Az utasításaimat követnie kell mindenkinek. Észérvekkkel alátámasztott ellenérvet elfogadok utasításaimmal szemben, de aki enélkül ellenkezik azt én magam rúgom ki ebből a kócerájából. Attól, hogy vannak itt civilek is nem kegyelmezek, ez a szerződésem része. Látják itt ezt a vágást az arcomon, pontosan megtanultam a leckét, elcsattintottam pár löszert is. A szívem kőből van, a kezem erős, mint az acél – közben óriásit csa-

pott vele a kőasztalra, mindenki berezelt a teremben, levegőt sem vett senki egy ideig.

– Ne higgyék, ha itt valaki eltűnik bárki is keresni fogja magukat, de ha mégis biztosan nem találnak semmit és senkit. A katonák és az itt jelen lévő orvosok egy célból vannak jelen, az emberi agy kutatása, az emberi elme általi öngyógyítás kifejlesztése, a fizikai fájdalmak fejben történő leküzdése a cél, amelyet később a hadsereg és az orvostudomány is hasznosítani tud ki–ki a maga területén. Közös a célunk, közösek lesznek az eredményeink is. A művelet szigorúan titkos, bár az objektumot egyébként sem hagyhatja el senki a teljes művelet alatt és az azt követő egy évben sem. Minden más az önök előtt található füzetben le van írva, kérem úgy kezeljék, mintha az a Bibliájuk lenne.

Ekkor már háttal állt az embereknek és utolsó mondatként azt mondta.

– Menjen mindenki a dolgára, gyógyítsuk meg ezeket a szerencsétleneket!

Hangzott ez úgy, mintha a lelkének bugyraiból az emberség egy kicsit feljebb kúszott volna, de a lélektelenség visszataszította a vezényszóval:

– Oszolj!

Az adminisztrációs tiszt bent maradt és tájékoztatta Orakot, hogy épp most isszák meg a „kirándulni vágyók” a terraníciumot. Elindult a projekt.

– Miért csak egy ember van lent?

– Mindenki a tájékoztatóját figyelte, ki személyesen, ki a kivetítőn keresztül a konferenciateremben, de már igyekeznek az utasokhoz az orvosok.

– Köszönöm, leléphet!

Tovább nézte Orak a gyógyulni vágyókat, nem teljesen volt tisztában az eljárás menetével, de nem is az volt a feladata. Biztosítania kellett a teljes szigort, bármilyen hír kiszivárgását bármilyen eszközzel visszaszoríthatta. Bármilyenell.

Az Oslart-hegy ténylegesen több zónára volt osztható, egyesek szerint idegen civilizációtól származó technológiát kutatott itt a hadsereg különleges részlege, de a Gondolat Légitársaság a projekten kívüli katonák előtt is titkos volt, a kormány sem tudott pontosan az itt törtétekről. A hegyen belül a terület egy magukat Hatalmasságnak nevezett csoportosulás tulajdona volt, éppen úgy, ahogy az egész hegység. Orak megbízója sem az állam volt, annál valami sokkal nagyobb, a Hatalmasság csoportosulás emberei, akik minden bizonnyal rengeteg pénzzel rendelkeztek. Bizonyára a kormány, de legalábbis egy része biztosan benne volt a dologban, tudott a törtétekről, mert ilyen akciót, ilyen területen egyébként nem lehetett volna véghez vinni.

A terranícium lehörpintése után az utazni vágyók beléptek egy kapun keresztül, amiben holofázium vezette át őket a gyógyulás útjához vezető ösvényen. A kapu is megér egy misét, mert amilyen anyagból azt készítették, olyat a Föld nem hordott a hátán. Annyira titkos volt, hogy az anyag neve sem volt publikus, még az itt dolgozók előtt sem. Bárki ránézett, egyből tudta, hogy az nem e világi. Egyesek szerint a hegy gyomrából bányászták elő, sértetlenül és működő állapotban. Nem kis pénzt fektettek kutatásokba, mire rájöttek mire való. Erre építették aztán fel az egész projektet. A kapu nélkül nem tudna felszállni a Gondolat Légitársaság egyetlen egy gépe sem, sőt e kapu nélkül le- és felszáll-

lópálya sem lenne e vidéken. A kapuban a holofázium izzott, külső szemlélőnek valamiféle lila színű fény függőnyként tündöklött a nagy csarnok kellős közepén. Ez az anyag azért volt fontos, mert aktiválta a terraníciumot, ettől kezdett el beindulni az, az agyi működés, ami a nagy leállás alatt elkezdte a szervezetet gyógyítani, legalábbis a tudósok ebben bíztak. A holofázium izzása pedig csak egyetlen egy eszközben, a Gondolat kapujában ment végbe. Izzott, de tulajdonképpen 36 fokon égett, az ember azon átment és semmit nem érzett, eközben a szervezetébe bevitt zöld folyadékban, a terraníciumban megbúvó nanorobotok millióit aktiválta, amelyek azonnal elindultak az agyi idegpálya sérült részei felé, továbbá a nem használt területeket is aktiválták az emberi elmében. Az aktiválás egyszer volt szükséges, ha már volt aktív robot a szervezetben ő aktiválta a többi még nem aktívát is. A szürkeállományunk 10%-át használjuk egyes kutatások szerint, a terranícium és holofázium párost követően ez felugrik 90%-ra. Ehhez hihetetlen mély alvásra van szüksége az embereknek, így a kapu után a Gondolat kapszulákba kerülnek a kísérlet résztvevői és megkezdik utazásukat az álomvilágba. A kapun belépve külső szemlélőként semmi nem történik csupán az emberek eltűnnek, de valójában a kapu közepén egy hidrotermikus lift található, ami a másodperc ezred része alatt a kapszulába szállítja az embereket, és már a liftben álomba szenderül mindenki. A 45 ember mindegyike egy újabb csarnokba került ilyen módon, ezt nevezték a Gondolat Légitársaság leiratai Gondolat csarnokának, ahol is a Gondolat kapszulák egymás mellett sorakoztak és helyet adtak a nagy leállásnak, azaz egy mély álomnak,

ami alatt az emberek gyógyulni kezdtek. Mind a 45 ember egy titkos, idegen civilizáció technológiájára épülő emberkísérletben vett részt. Így senki nem mondta ki nekik, bár a szerződésben az apró betűben leírtakat aláírták. Elvakította őket a gyógyulni akarás, a gondolataik, az álmaik megvalósítása, azok elérése, csak félő, hogy a gyógyulni akarásnak rossz lesz a vége. A szakadékba zuhanó ember, aki utolsó mentsvárként megmentője felé nyújtja kezét sem mindig menekül meg, sőt néha magával rántja a megmentésére szitót.

Nagy titkokat rejt az Oslart-hegy, de kérdés, hogy ezek a titkok meddig maradnak titkok. Meddig játszhatja játékát az emberiség egy csoportja, néhány családjá, meddig mehetnek el büntetlenül, meddig nyújtózkodhatnak csak azért, mert annyi pénzük van, mint összesen a többi embernek együttvéve a Földön?

3. rész

Ingara Tamija

– Érzem, hogy most megírom az évszázad sztoriját. Biztosan tudom. De lehet, hogy mégsem kellene, szegény Keru... miért vagyok én ilyen szerencsétlen?

Kérdezte magától Ingara Tamija a város egyik kisebb kávézójában, majd falhoz vágta a kávé és sírni kezdett, vékony elcsukló hangon. A fiatal nőhöz odament az egyik törzsvendég, akit Ingara is jól ismert, hiszen mindig ő ment oda, mert ez az esemény minden reggel megtörtént. Előre tudta mindenki a forgatókönyvet. Ingara korán reggel megáll nagy fékezéssel a kávézó parkolójában kissé kopottas autójával. Az index jobbra kint marad, kiszáll az autóból és egy jó erős kávé kér, aminek az első kortya vékony, nőies hosszú lábára simuló kék farmernadrágjára folyik. A kócos, de egyben vonzó frizuráját, miközben leül hátragumizza, elolvasa az újságot, és elhangzik a mondat... kávécsapkodás... vigasztalás.

– Ne búslakodj Ingi, emlékszem milyen jó cikkeket írtál és milyen nagy büntényeket lepleztél le, pedig alig voltál 14 éves. Hogy is hívták azt a kutyatenyésztőt, akinél az állatok olyan irtatlan állapotban voltak, és a rendőrség nem akarta neked elhinni? Mindegy is a neve, na őt is milyen szépen lebuktattad. Sosem felejttem el, mikor mesélted nekünk. Repül az idő, annak már van lassan 20 éve. A többi oknyomozásod most nem jut eszembe, de szép jövő áll előtted ne csüggedj, van szemem az ilyenhez, téged erre teremtettek.

– Azon kívül csak egy volt, te is tudod, de inkább ne lett volna.

Ordította, majd hozzátette, hogy ráadásul olyan csóró, ha nem járna takarítani nem tudná most ezt a kávé sem kifizetni.

– Tudom, csak nem akartam felhozni az utolsót, hogy ne legyél szomorú.

– Elátkozott és szerencsétlen vagyok! Annyira szerencsétlen! Pedig anyám megmondta tegyek le erről az álomról, úgysem lesz belőlem jó újságíró, főleg nem oknyomozó riportert, ráadásul keresem a bajt.

Az az egy, amire a vigasztaló vendég utalt nem volt éppen happy enddel végződő történet. Ingara vőlegénye Keru sajnos autóbalesetben meghalt. Egyesek szerint nem véletlen. Köze lehetett ahhoz az oknyomozáshoz, amit Ingara egy az Oslart-hegyben végzett kísérletekkel kapcsolatosan végzett. Sok figyelmeztetést kapott, hogy hagyjon fel a nyomozással. A kormányhoz közel álló emberek magánterületéről információkat gyűjteni elég bátor dolog, rosszabb esetben kémkedéssel is vádolhatják. Hivatalos felszólítást sohasem kapott, de dögölt macskáját az ajtaja elé azt igen. Odáig fajult a dolog, hogy az egyik hajnalon, mikor átjutott a katonai kordonokon, az éppen folyó kísérlet helyszínén fényképfelvételeket tudott készíteni. Nem volt egyszerű a világ legmodernebb technikájával őrzött területen átjutni, amelyet nem csak gépek, de profin kiképzett katonák is őriztek, akik minden zokszó nélkül lőttek mindarra, ami mozgott a kerítésen belül. Az objektumnak külső élelem beszállítására sem volt szüksége, a hegy belsejében 50 évre elegendő élelmiszert és nyersanyagot tároltak speciális hűtőkamrákban, a saját élel-

miszer előállítási egységről nem is beszélve. Az áramot is maguknak termelték, semmilyen nyomvonalas vagy csővezetékes energiabeszállításra nem volt igény. A lezúduló vízfolyások által meghajtott turbinák adták a villamos energiát. Saját szennyvíztárolójuk és saját ivóvizet adó kútjuk szintén akadt, egyszóval tényleg mindennel rendelkeztek. De akkor hogy jutott be Ingara – kérdezhetnénk.

Gyenge pontja a rendszernek a holofázium volt. Ezt a titokzatos vegyületet sok területen használták a támaszponton. Ahol egyszerre több szervezet több titkos kísérlete is folyt. Nagy hátránya, hogy elégetése után reakcióba lépett mindennel. A levegővel, a levegőben lévő páracseppekkel és ekkor mindent kivont a környezetéből, konkrétan az emberek megfulladtak vagy elszáradtak volna szó szerint egy olyan zárt helyen, mint a hegy gyomra. Egyesek szerint a múmiák titka, tőkéletes állapota is a holofáziummal függ össze. Az elégetett vegyületet zárt hordókban tárolták. 50 kilométerre alakítottak ki a föld alatt a hegy gyomrában egy szarkofágot, ahol a közetréteg megfelelő természetes zárt rendszert biztosított és biztonságosan lehetett tárolni a hordók ezreit.

Ingara egy ilyen hordókat szállító, befelé tartó autó dupla falu tartályában jutott be, erre majd egy évig készült, le tudott volna doktorálni a tartályok vágásának és hegesztésének tudományából. Az egyik hátfalat megduplázta kívülről, a tartályba belenézve nem lehetett semmit látni, a lefejtő csonk pedig elég széles volt ahhoz, hogy azon ki-be közlekedjen Ingara. A dupla fémfal miatt sem a kamera, sem a kuttyák, és semmilyen modern eszköz nem látott át. Szerencséje is volt,

hiszen olyan speciális autók kellettek a szállításhoz, ami csak egy kormányközeli cégnek volt. A kísérleteket irányítók így ilyen kamionokat nem vettek, a kormánynak a kedvében akartak járni, a holofázium elszállítását mással végeztették el. A gépjárműveket a telepeken nem különösebben őrizték, a szokásos éves karbantartási munkálatok alatt pedig még annyira sem, mint a telephelyükön. Ezt használta ki Ingara. Mindent elkövetett a sikerért, ez volt az élete. Az oknyomozás, az igazság kommunikálása a világ felé. De túl korán, túl nagy fába vágta a fejszáját, nem látta át a világren-det, nem gondolt arra, hogy ez mögött az egész mögött micsoda érdekek és ellenérdekek húzódnak. Elkészítette a fényképeket, majd azt leköszölte egy újságban. Azt követően már nem csak döglött macskát kapott ajándékba, hanem egy fényképet is, melyen épp a hálószobában Keru reggelit szolgált fel neki az ágyban egy hétvégén. Kamerát nem találtak, pedig speciális kutató egységeket kértek fel a házuk megtisztítására. Ingara fiatal volt és vakmerő, nem állt le, nem is gondolta, hogy tényleg baj lehet. Egyik nap, mikor jött haza a szerkesztőségből két rendőr jött hozzá, amikor meglátta őket, hogy a folyosón az ő irodája felé fordulnak érezte, hogy nagy baj van. Közölték vele, hogy autóbalesetben meghalt a vőlegénye. Ingara kezéből kiesett a toll, elsápadó arca és tátva maradó szája azt mesélte el egyetlen hang nélkül, hogy hinni kellett volna a fenyegetéseknek és le kellett volna állnia, nem ért ennyit ez az egész, soha többé nem oknyomoz, csak adják vissza Kerut. Teltek múltak a hetek, az érzései megváltoztak, újabb cikkeket akart írni, rájött, hogyha feladja ezt az egészet vőlegénye értelmetlenül halt meg. Főnö-

kei viszont nem adtak neki megbízást, ingatag lelki világu és nagyon törékeny, ugyanakkor hirtelen robbanékony természete miatt kerülték a vele való kapcsolatot. Oslart összes szerkesztősege így tett a helyzettel. Az igazi ok nem a természete volt, az utasítás odafentről jöhetett. Megtiltották, hogy bárki alkalmazza. Ingara összeomlott. Egy-két magánnyomozási megbízása volt, de hogy magát eltartsa elkezdett takarítani. Az anyagi gondjai megoldódtak, az emberi lustaság pénzhez juttatta. Ingara lelke ekkor még a rendetlenség szobájában pihent, sokat kellett pakolnia ahhoz, hogy kijusson és végre normális emberi éltet éljen. A depresszió komoly dolog, abba bele is lehet halni.

Mindezeket ismerve nem csoda, ha Ingara minden reggelét így kezdte, és így is folytatta. Az ordító s jelet után elindult az első pácienséhez. Az úton végig magába fordulva élte meg a piros lámpákat, a stoptáblákat. Látni nem látott, csak nézett. Na nem a szemébe tűző nap miatt, csupán a letargia modern kori betegség kardja csapott le a hétfejű józan észére, amelyik védekezés hiányába porba hullajtotta egyik fejét. Szerencsére a másik hat fej figyelmeztette tudat alatt. Kellett a jel, mert majdnem elütött egy kisfiút, akinek kezét nem fogta édesanyja és ezért kiszaladt az útestre labdájáért. Ingara azonnal kijózanodott, és összeszedte minden erejét. Újra Oslart városának teljes értékű lakója lett, újra közöttük volt nemcsak testben, de lélekben is. Olyan hirtelen történt mindez, hogy magyarázat sem volt a fordulatra. Magyarázat? Ebben a városban azt ne keressen senki.

A takarítandó lakásba érve a szokásos metódu s alapján elkezdte a munkát. Először a földről összeszedte a

ruhákat, a szemetesbe való tárgyakat, majd a portalanítást és a porszívózást követően alaposan kiszellőztetve hagyta volna hátra a lakást. Ekkor megpillantott egy szürke színű levelet, melynek anyaga olyan volt, amittől újra felizzott benne valami, előtört belőle az oknyomozó riporter.

– Mi ez a levél? Az anyaga megérne egy önálló cikket a főcímlapon – gondolta, és tovább vizsgálta.

A levél magától kinyílt és kilöködött a kis üzenet, ha nem akarta volna látni is látja, de mint oknyomozó riporter épp úgy csinált, mint a kisgyermek, kinek megtiltják, hogy leselkedjen és az ujjait szétnyitva csak meglesi a titkot.

„Gratulálunk John Holelak, Ön beszállójegyet kapott a Gondolat Légitársaság első útjára. Az utazásra kérem csomagoljon össze, és a holnapi napon jelenjen meg az önhöz legközelebb eső buszmegállóban délelőtt 9.36 órakor. Egy hétre való meleg időjárás viszonyoknak megfelelő ruházatot szükséges csak magával hoznia, minden mást biztosunk. Az ön beszállójegyének száma: 018.”

Ingara érezte, hogy megfogta az évszázad témáját. Igaz ezt érezte a többi történetnél is, amikből aztán nem lett semmi. Az újságok egyiket sem vették meg az elmúlt 20 évben. Valamiért ez egy kicsit mégis más volt. Nem a feladó helyén megjelenő hegy kontúrja, és nem is a címzett sorban lévő hieroglifák mondták ezt vele, hanem egyszerűen érezte. Égett a vágytól, hogy írjon, égett a vágytól, hogy a sztori végére járjon. Büntudatát, hogy valaki más levelét olvasta el mindez elnyomta, ha egyáltalán ebben a szakmában létezik ilyen fogalom. Büntudata volt azonban attól, hogy ilyen lel-

kes egy ilyen ügyben, hiszen így vesztette el vőlegényét. Más normális ember soha többé nem akart volna írni, ő igen. Ez az önmarcangolás kísérte Keru halála óta mindennapjait, ezért lett takarítónő, és nem riportter. Egészen eddig a napig. Oslart-hegy szinte hívta Ingarát, mind testben, mint lélekben, szinte felemelte madártávlatba és csillogtatta patakjait, hegycsúcsait, csak, hogy észrevegye vonzódását a jó öreg hegyhez és a hozzá fűződő rejtélyes történetekhez.

A riporternő ekkor még nem tudta, hogy nyomozása újra oda viszi, ahova a madár sem jut be, de a hegy szimbólum a levélen mélyen az agyában már elraktározta azt a gondolatot, ami még meg sem született a fejében.

4. rész

A Hatalmasságok

– Jó, hogy meg tudok veled legalább így beszélni mindent Szerelmem. Nem vagy itt, távol vagy tőlem, a kezedet sem foghatom, de a szívem örökké a tied. Nagyon sajnálom, hogy ott akkor a bankban, mikor az életünket indítottuk és a fészekrakó programhoz írtuk volna alá a papírokat, hogy álmódott házukba végre beköltözhesünk nem tudtalak megvédeni. Bárcsak én haltam volna meg. Bárcsak lett volna nálam fegyver, hogy megvédjelek.

Orak Milsen egy kép előtt ült egy mahagóni vöröses barna középkori hatású csavart mintázatú széken, az ahhoz tartozó íróasztal előtt egy olyan szobában, ami tiszta beton volt. A szoba egyben árasztotta a ridegség minden szomorú melegét, a bánat mosolygó hidegségét. Ott ült a feleségének fényképe előtt és arról mesélt hangosan, hogy miért is lett hidegvérű tengerészgyalogos, mesterlövész.

– Mikor lelőttek és elmenekültek a gazfickók, elhatároztam, ott abban a minutumban, hogy katona leszek és a rosszfiúkat mindenáron elkapom, hazámat szolgálom. Az egyik életem ott abban a pillanatban véget ért, egy másik elkezdődött, de tőled eltávozni nem tudtam. Tudom sokat adtad annak jelét ne pazaroljam itt a képed előtt ülve a sok-sok órát, de ha nem beszélhetek veled nap mint nap abba biztosan beleőrülnék. Nekem te vagy a minden, nekem te vagy az az egyetlen kis boldogság, amit a homokos tengerparton is megtalál-

nék, hiába lennél te csak egy homokszem a millió másik között. Szeretném elmondani mostani küldetésemet, mert a lelkemnek könnyebb lenne, ha bármi jelét adnád annak, hogy jól döntöttem, de annak is, ha nem. Bárcsak régen is, mikor beálltam a seregbe megbeszéltem volna veled a dolgaimat, akkor most talán emberibb ember lennék. Régen is dolgoztam itt sajnos épp az említett kegyetlen időszakomban ezen a helyen, az Oslart-hegységben, ezen a titkos katonai támaszponton. Nem vagyok büszke a tetteimre, de parancsot teljesítettem minden esetben. Ugyanezen emberek megkerestek engem. Nagyon gazdag emberek. A szoba ahol ültünk a megbeszélésen csak tőlem volt emberlakata, senki más nem volt ott, de mégis ott voltak. Hologram formájában találkoztam velük, az arcuk gondolom szándékosan eltorzított volt, testük többi részlete épp olyan volt, mintha hús vér emberként ülnének velem szemben. Nagyon érdekes történetet meséltek el. Az örök élet titkával a Földön néhány család rendelkezik. Ezek a családok magukat Hatalmasságoknak nevezik. Az örök élet így számukra a legnagyobb kincs, nem is a pénz. Igaz, hogy pénz nélkül ezt a jolly jokert nem szerezhették volna meg az élet kártyasulijában. Röviden elmesélték, hogy mikor az ük ük ük dédnagyapjuk egy kártyajátékon elnyerte a hegyet egy alkoholista özvegytől, akinek egy lába és egy keze volt, de nem azonos oldalon, nem is gondoltak arra, hogy ebben a hegyben milyen kincsek rejtőznek. Évszázadok óta folyik a kutatás, évszázadok óta zajlik annak a birodalomnak a kiépítése, aminek egy igen nagy szeletében engem kértek fel egy projekt vezetésére. Rendelkeznek olyan szuperszámítógéppel, ami bármilyen számítást

képes a másodperc tört része alatt elvégezni, még akár azt is, hogy az univerzum hány galaxisában van a Földhöz hasonló bolygó, és azok közül hánynak van olyan Holdja, mint a miénknek és azok közül hány van éppen abban a fázisban, mint a miénk. Ez a számítógép a projekt vezetésére egyetlen egy embert dobott ki, aki véghez is tudja vinni a küldetést, engem drágám, engem.

Hosszasan hallgatott Orak, mintha éppen a felesége válaszát hallgatná. A szobában lehetett hallani, ahogy a betonfalak még mindig pezsegnek, a nemrégiben felhúzott új rejtkehely a sziklákon belül még mindig kötött, szilárdult, az igazság kiszabadulásának esélyeit csökkentve. Az ember a szavait hallva arra gondolhat, hogy Orak nem is olyan rossz ember. Tett olyan bűnököt, amiket sohasem bocsájt meg magának, és talán a jóisten sem neki, de még tehet olyat is, amivel mind ezeket jóváteszi, enyhíti lelki fájdalmanak szürke büzlő illatát.

Az örök élet elixírjével rendelkező családok nevében beszélő megbízók, a Hatalmasságok néhány alakja, folytatta tovább a felkérés mögött húzódó okokat. Érezték, hogy nyílt őszinteségük az, amivel Orakot megnyerhetik maguknak, és amivel jelezhetik számára azt, hogy mennyire fontos ez az ügy nekik, és mennyire hálásak lennének, ha ez megvalósulhatna. Egy halálbrigádöt szeretnének felállítani, amiben olyan katonák vesznek részt, akik ha nem is az örök élettel rendelkeznek, de mindenkitől és mindenáron megvédik a Hatalmasságokat. Az örök élet külső fizikai behatásoktól nem véd meg senkit, ugyanúgy meghalnak ők is egy eltévedt golyótól, vagy késszúrástól, ha az halálos se-

bet ejt, mint bárki más. De ha ez nem éri őket, sosem hálnak meg. A katonák, akik őket védnék, és akik nyilvánvaló, hogy a hegyben és a környékén masíroznak, szükséges, hogy az öngyógyítással rendelkezzenek. Az agyuk olyan eljárásokra kell, hogy képes legyen, amivel bármilyen fájdalmat elviselnek és másnak már halált okozó bajoktól magukat meg tudják védeni. Az öngyógyítással, annak az esélyét növelik, hogy megvédhessék a megbízókat hosszú időn át, majd kineveljék saját utánpótlásukat. Az agyi öngyógyításhoz nagyon közel járnak, de szükséges lenne embereken is kísérleteket végezni ahhoz, hogy beigazolódhasanak az állatkísérletek által mutatott eredmények. Mindez kifelé nem jelenik meg, azaz a katonák kiképzésének fő célja, az örök élettel rendelkezők védelme titokban maradna.

– A katonai rész csak általános említést kap – folytatta Orak – az orvosi kutatás kapja majd a nagyobb hangsúlyt a projekten dolgozók, illetve az önkéntesek felé, akiket kiválasztunk egy speciális eljárásban. Ezeket kell nekem is kommunikálnom, az emberkísérlet végén pedig ki kell választanom azokat a katonákat, akik érdemesek az ügyre, akik vállalják az ügyet és akikért tűzbe teszem a kezem. A megbízásom része, hogy semmilyen hír nem kerülhet ki, ha kell embert is kell ölnöm ennek érdekében. A kísérletet vállalók esetében az utasítás az, ha balul ütne ki ez az egész el kellene tennem őket láb alól. Amikor a bankban lelövésed után katonának álltam nem ez miatt, de sajnos már nincs visszaút, tudod te is, hogy volt pár évem, amelyekre nem vagyok büszke. De mondj valamit, hátha feloldo-

zol és megmenekítesz ebből a zűrzavarból, segíts nekem.

– Uram kérte, hogy jelezzek, ha a Gondolat csarnok megtelt, és mikor a nagy leállás mindenkinél elkezdődött a Gondolat kapszulákban.

Szólt egy hang hirtelen Orak mögül a felesége gondolatai helyett. Beépített hangszóró zavarta meg a beton kötését és a főhadnagy feloldozáskérését. Kiadta mindenkinek, hogy fontos ügyben azonnal szóljanak neki. Ez az volt, hiszen ő kérte, hogy jelentsék.

Kizökölt a segítség kérésből, nem tudta hirtelen hol is tartott a beszélgetésben. Néma csendben felelevenítette a történeteket, és rájött, hogy épp miről kérdezte meg kedvesét, hogy tud-e ebben segíteni neki, és ha igen hogyan.

– Ez a jel Egyetlenem? A tiszt jelentését próbáltad jelként használni, hogy segíteni fogsz?

Nyugtatta magát Orak és a nagy bátor köszikla, aki erős és kegyetlen, most először mutatott könnycseppet, persze csak feleségének, most először mutatta meg a titkos énjét, a lövés előtti, azóta jó mélyre zárkózott emberi embert. Orak vívódott, egyértelműen emberség is volt benne, de az ügy tekintetében katona volt, parancsot teljesített, ez volt az élete. Orak titkon abban bízott, ha az örök élet elixírje létezik, akkor a Hatalmasságok talán cserébe, ha védelmezi őket feltámasztják valahogy feleségét. Persze sejtette azt is, hogy ez hiú ábránd marad az idő végtelenségéig.

– Értem, tovább folytatom a küldetést, nem tudok mást tenni. Holnap is beszélünk, most lefekvés előtt le kell mennem megnézni a történéseket.

II. Fejezet

1. rész

Az első felszállás

Az első felszállás akkor kezdődött meg, mikor mind-egyik önként jelentkező eltűnt a Gondolat kapujában és a Gondolat kapszulájában már mély álmát aludta a Gondolat csarnokában. Aki repült, az tudja, milyen az, mikor a gép felbőg, hirtelen a fékek kiengedése után kilő a kifutópálya elejéről, majd a kellő sebesség után szépen lassan, szinte észrevétlenül elemelkedik a talajtól a repülőgép. A Gondolat Légitársaság első felszállása éppen így történt, csak az utasok a holofáziumba belépve egy hihetetlen gyors lifttel nem a talajtól fölfelé, hanem lefelé zuhantak a terranícium felhörpintése után. A lift egyben mindenki kapszulája is volt, amely a csarnokba érve rácsatlakozott a szuperszámítógép egy munkaállomására, ami vezényelte a kabinokat. Ez a munkaállomás szabályozta az oxigén szintjét, a szintetikus táplálást a mély álom, a nagy leállás alatt, amikor is a szívverés lelassult 30 ütésre percenként. A csarnok bejárata fölött egy épp olyan üvegszoba volt, mint a hegy bejárata után a Gondolat kapujánál, de ide már csak Oraknak és a vezető főorvosnak volt bejárása. A kivetítőn minden munkaállomás összes adatát elérték innen, sőt azon módosítani is tudtak.

– Pontosan a terraníciumban lévő nanorobotok mit csinálnak?

Kérdezte Orak a vezető főorvostól.

– Ez egy roppant érdekes mozzanat és nagyon szakmai, de megpróbálom önnek érthetően elmesélni. A nanorobotok olyan picik, hogy az erekben közlekedve sem tudnak semmi esetre sem elzáródást okozni, ha több ezer nanorobot lenne egyszerre egy időben egy adott ponton. A robotok különféle funkcióval rendelkeznek. Valamelyik vágni tud lézerrel, valamelyik forrasztani tud, valamelyik sejtnövekedést tud előidézni, van amelyik regenerálja a szöveteket, és van olyan is, amelyik éppen elhalasztja azokat. A nanorobotok technológiája ebből a hegyből származik, egy mumifikálódott csontvázon lévő szövetdarabokból nyertünk ki néhány darabot, amelyet először nem is tudtunk, hogy nanorobotok, azt hittük valamiféle papucsállatkák, vagy baktériumok. A mumifikálódott csontváztól pár méterre találtunk egy nagyon érdekes agyagedényben valamiféle zöld folyadékot, és mivel az edény terrakotta színű volt terráníciumnak neveztük el az ismeretlen vegyületet. A mai napig nem tudjuk pontosan miből van, de egy biztos, az akkor még egysejtű élőlényeknek hitt nanorobotokra mikor véletlen ráfolyt azok elkezdtek feléledni és szaporodni.

– Ez hihetetlen. Doktor úr maga ezeket elhiszi és érti is mi miért van?

– Igen természetesen uram, de folytatom, mert még nincs vége. A folyadék és a nanorobotok az egyik titkos laborba kerültek, ott a folyadékot sikerült lemásolni és sokszorosítani, ma már több ezer liter terráníciumunk van, ugyanis egy idő után cserélni kell a robotoknak ezt a folyadékot, kivonják belőle az üzemanyagként használt fontos anyagokat. Nevezhetjük tápláléknak is, ugyanis a zöld színét a magas algatartalom

adja, egészen pontosan ezt eszik, égetik el ezek a kis robotok. Ha arányait nézzük, és mi a Földön élünk, ugyanannyi nanorobot ebből a fajtából, mint ahány ember van a Földön egy teniszlabdán élélne, persze az üzemanyagot folyamatosan cserélni kell nekik. Hihetetlen felfedezés ez, ugyanis a robotok ahogy szaporodnak mindig olyan robotot fejlesztenek ki maguk közül, ami éppen kell az adott feladathoz. Nézzünk például egy beteget, itt van ő, a 023-as kapszula utasa, akinek a hallása valamiféle agyi abnormális működés miatt leállt, fizikai és orvosi okát senki nem találta. A kis nanorobotok bekerültek a szervezetébe, megfelelő mennyiségű terraníciumot juttattunk a szervezetébe, hogy a robotok élettere meglegyen, ők az artériákba bekerülve az egész testet 48 órán belül átjárják, felderítik a hibás sejteket, az elváltozásokat, ugyanis mindegyik robotba betápláltunk egy egészséges emberről mindent. Elképzelni nem tudja abban az apró lényben mennyi adat van jelen.

– Néha úgy érzem, hogy nem is a Földön vagyunk.

– Igen néha magam is ezt érzem, pedig én még értem is.

Mosolygott az orvos Orakra, ami látszóan nem tetszett neki, mert az a seb a fején kissé ellilult. Akkor szokott ilyen színe lenni, mikor a vér feltelítődik a fejében. Megsértette az orvos azzal, hogy azt feltételezi ő nem érti, még akkor is ha igaza van. Folytatta gyorsan tovább az orvos.

– Nos az emberi testet bejárva az összes létező orvosolandó helyet pontosan megjelölték, ekkor már pontosan tudják a robotok milyen beavatkozásra van szükség. A robotok elkészítették maguknak azokat, amire

szükség van, ha esetleg a bejuttatott között nincsen, és a legyártásuk után elkezdik a gyógyítást. Ekkor járunk körülbelül a 96. órában. A teljes gyógyulás egy hét, de a mennyiségétől és a bonyolultságától ez eltarthat két hétig is. A terranícium egy átlagos beavatkozás esetén egy hétre elegendő. A második héten vénásan újabb adagot kell a páciensbe juttatnunk. A nanorobotok nem csak a helyszínen dolgoznak, hanem az agyi idegpályákon is rendszeresen száguldoznak, aktiválnak olyan agyi pályákat, ami egy átlagos embernél nem aktív. Az emberi agy képes önmagát meggyógyítani, ha működnek a sosem használt lebenyek is. Nos itt szeretnénk a legnagyobb áttörést elérni, az egyes sejtek kijavítása, elhalasztása úgymond már régi technológia, de az agyi működés során való használatuk újdonság, abban elsők vagyunk, illetve elsők lehetünk.

– Doktor úr ez szenzációs utazás volt, a 46. utasnak éreztem most magam. Ezt mind elmesélték így a betegeknek, akarom mondani utasoknak?

– Igen, teljesen őszinték voltunk.

Orak magában ennél a mondatnál magával kezdett el beszélgetni, hiszen ő pontosan tudta, hogy nem ez a teljes igazság, és a kockázat jóval nagyobb, mint ahogy azt az utasok tudják. Mindez azért, hogy a Földön élő emberek közül néhány tíz, talán száz ember – pontosan ő sem tudta a Hatalmasságok számát – mielőbb egy mindent kibíró és túlélő zsoldos hadsereghez jusson. Eközben a doktor is magával beszélgetett, azt mondta magának, hogy Orak nem is olyan gonosz embertelen, mint ahogy azt elsőre gondolta, és ahogy azt állították róla, mielőtt ide jött a küldetésre.

– Most lemegyek a munkaállomásokhoz, szerintem feküdjön le nyugodtan uram, holnap lépünk a harmadik napba, még rengeteg időnk lesz beszélgetni és figyelemmel kísérni az eseményeket.

– Köszönöm a beszélgetést, tényleg lefekszem aludni, de előtte el kell intézzek egy dolgot.

Emailt írt számítógépén, ami azért volt furcsa, mert a kommunikáció kifelé lehetetlen volt, azt teljes mértékben megszüntették a Hatalmasságok.